

Vsako jutro sem si gledal roke v upanju, da so mi dlani med spanjem otrdele. Koža pa je ostajala mlahava. Ogledoval sem svoje prebelo telo, svoje kosmate noge: ah, ko bi imel trdo kožo in tisto sijajno mračno zeleno barvo, spodobno goloto kakor oni, brez dlak!

Vest mi je bila bolj in bolj obtežena, nesrečna. Čutil sem se kot pošast. Joj, nikoli ne bom postal nosorog: ne bom se mogel več spremeniti.

Nisem se upal več pogledati. Bilo me je sram. In vendar nisem mogel, ne, nisem mogel.

Prevedel Janez Gradišnik

SEDEM PESMI

Niko Grafenauer

KAMEN

(Podoba asketa)

Ni večji od tišine, ki si je poiskala v njem
svoje ležišče.

Drevje ga zagrinja s črnimi sencami,
nebo in vode se krhajo ob njem,
smrt ga je zavrgla.

Že stoletja je tam tako
zgrbljen v samoto
in molčečen.

Črne bodo njegove solze,
kadar se oglasi.

Grobni mir noči mu je blizu,
ko ni v zraku vršanja ptičjih kril,
ne pridušenega smeha med listjem.
Kakor v polnoč prisluhnem:
zaman.

Nikoli se ne odzove ušesu z življenjem.
Drevo gre mimo njega
in trave mimo
in ptice.

Smrt počiva na njegovi rami.

PISMO

Čutim, drhteč od nežnosti,
tvoje oči in vse, kar jim je blizu;
tvoje nemirne roke, ki bi se hotele v vazo
ljubezni spremeniti,
čutim.

V temi si, sama.
Naj ti očisti dušo,
da mi jo pošlješ kakor golobico.
Čutim,
drhteč od nežnosti, tvoje približevanje.

LIRIKA O POKRAJINI

Pod zeleno streho borovcev sem poslušal
zvenčanje morja,
ptice so plivkale v temnem zraku,
a kamen,
kamor sem sedel, je bil molčečen.
(Naj se spusti
dolina zvezd nad pokrajino kakor grob.)

Tod so trave že zdavnaj pokrile imena vseh mrtvih,
med njimi hodim,
z rosno dušo
sam.

Sam.

POZNO POLETJE, SKORAJ ŽE JESEN

Tukaj pred mojimi očmi zoriyo griči,
žito zveni kakor kovinski val
za modrimi vrati avgusta.
(Tod zdaj spet iščem kraj,
kamor bi legla moja duša.)

Veter napenja zastavo rumenega listja
v stoječo tišino.
Kot majhna čuda vzletavajo ptice.
Jesen jim
let upogiba kakor srp.
Trave klečijo pred nizkim obzorjem.

Jaz sem še speči cvet v krvi
letnih časov.
Zdaj čutim:
žetvena pesem ptic se kakor val
razteza v moji glavi.

NAJ ME PRESIJE SAMOTA

Večer je
in v zraku ni prostora za pojoče ptice.
Samota diha kot napeta žila.
Sedim, po tihem dogovoru z mrakom
in za očmi počivam.

Tako bom čakal:
Naj mi porase svetel mah ramena
in naj roke kakor drevesne veje opletejo nebo,
da na temenu bom okušal ptice,
ki bodo vame se pred zvezdami sklonile.

BLAŽENOST SNA

Bridkost mi je prekvasila oči.
Zavesa pada čez samotno dušo.
Odvračam se od sebe
v srečnejši svet.
Brez vere.
In vem:
tišino v meni bodo raznesle ptice do meseca.
Zdaj spe kakor neprebujena
ljubezen v prsih fantičev.

Polnočna glava je razbolena od pesmi,
ki vro iz mojih najglobljih ran.
Ustne so trpki zvon, ki o trpljenju
ne pripoveduje.

Utrujenost se spušča vame, čista
lega na rane.
Ne morem umakniti iz oči
megle, ki mi zaveša vid.

BEŽIM PRED SEBOJ

Ne prepoznam se:
prihajam
iz trpke grobnice tišine.
Utrujen sem
od neme borbe z bolečino, ki me je
do poslednjih vlaken
prekrvavila.

V očeh je skrita
moja najtežja rana. Vidim svit
rdečega dneva; vanj kakor ptica seda
moja duša.
Na ustnah zore
se pesem vrača.
Že čutim:
v koprenah črnih slutenj dozorevam
kakor najtrpkejša jesen.

Grem
proti obzorjem sveta,
da v modrem oblačilu daljin pričakam dneve,
ko bo življenje spet postalo slast.